

ת"ד 7190/03/17 - מדינת ישראל נגד מירב לבנברג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 7190-03-17 מדינת ישראל נ' לבנברג
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פינצ'י

המאשימה

נגד

מירב לבנברג
ע"י ב"כ עו"ד שור

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין פתיחת דלת, מבלי להבטיח שלומם של עוברי דרך, עבירות על תקנה 80(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 28.12.16, בסמוך לשעה 17:00, ירבה הנאשמת, במושב הנוסע הקדמי, ברכב בו נהגה הגב' רייזל לבנברג ובהגיען בסמוך לבית מספר 108, ברחוב רבי עקיבא בבני ברק ולאחר שהנהגת עצרה את הרכב, בשל עומס תנועה לפניה, פתחה הנאשמת את הדלת הימנית קדמית של הרכב, מבלי שנקטה באמצעי הזהירות הנדרשים, חסמה דרכו של רוכב אופניים, מר פראמרז פרג'יאן, שנסע אותה עת מימין לרכב והרוכב פגע בדלת.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב חבלה של ממש - פגיעת ראש עם דימום תת עורי חריף, זעזוע מוח ושבר באצבע ואושפז למשך 3 ימים בבית החולים.

הנאשמת כפרה באישומים המיוחסים לה.

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"מ יוסי ירקוני, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/1 - תע"צ, ת/2 - לוח תצלומים, ת/3 - סקיצה, ת/4 - מזכרים, ת/5 - הודעת נאשמת, ת/6 - טופס יידוע על זכויות, ת/7 - מסמכים רפואיים, ת/8 - דיסק תמונות.

עד תביעה מספר 2 - יונה מזרחי, עד ראיה

עד תביעה מספר 3 - פראמרז פרג'יאן, רוכב האופניים המעורב

כמו כן, הוגש בהסכמה, דו"ח פעולה, שסומן ת/9.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הרכב בו נסעה הנאשמת, נעצר במקום התאונה, כמפורט לעיל.

עד תביעה 3, העיד כי רכב על אופניים חשמליים, במהירות שבין 15-20 קמ"ש, לכיוון הצומת המרומזר, כאשר ברמזור דולק אור צהוב ולפתע, נפתחה דלת של רכב פיג'ו שעמד בסמוך לרמזור ולשמאלו, כאשר הוא במרחק של 1.5 מטרים עד 2 מטרים מהרכב והוא נפל וראשו נחבט בעץ.

העד מסר כי קיבל מכה בראש, ברגל וידו גובסה.

העד נחקר לגבי גרסתו במשטרה, לפיה, לא ידע לומר איזה אור דלק ברמזור שבצומת, אך עמד על כך שדלק אור צהוב.

עד תביעה מספר 2, תיאר כי עמד בסמוך לצומת, עם בנו והבחין באופניים חשמליים, שנסעו די מהר, במקביל, הבחין ב-3 כלי רכב שעמדו לפני הרמזור ואז, שמע רעש חזק, רץ למקום והבחין ברוכב שרוע על הכביש. עוד הבחין העד, בדלת הפתוחה של הרכב ושהמרחק בין הרכב למדרכה היה כ-60-70 ס"מ.

העד נחקר והשיב כי לא היה חשוך ושלל קרבה של 50 ס"מ, בין הרכב למדרכה. עוד השיב העד כי זה היה מרחק סביר וכלי הרכב הנוספים, עמדו באותו מרחק בערך.

על פי ת/9, רס"ל אודוביץ'נקו, הגיע, בשעה 17:40, לזירת התאונה, תיעד את פרטי המעורבים ואת גרסת הראשונה של הנאשמת, לפיה **"הם עמדו בפקק לפני רמזור אדום, היא החליטה לצאת מהרכב תוך שהיא בודקת במראת צד אם יש מישהו, פתחה את הדלת הימנית קדמית ושמעה קול של פגיעה בדלת"**.

עד תביעה מספר 1, שלא יצא לזירת התאונה בזמן אמת, אלא קיבל את התיק לטיפולו לאחר זמן מה, הגיע למקום התאונה, ביום 22.12.16, צילם את המקום וערך את המסמכים שהוגשו מטעמו.

בתמונות שצילם העד, ניתן לראות כי מדובר בכביש ישר, עם שדה ראיה פתוח, לפניו ולאחור.

העד נחקר ואישר כי לא בדק את שדה הראיה מתוך הרכב, לא בדק את האופניים עליהם רכב המעורב, את תאורת הרחוב ואת הנזקים ברכב בו נסעה הנאשמת.

בהודעתה במשטרה מסרה הנאשמת כי נסעה ברכב בו נהגה אמה ובהגיען לפני הצומת האמור, עמדו כ-5 כלי רכב

בהמתנה להתחלפות האור האדום ברמזור. הנאשמת רצתה לרדת מהרכב, שהיה במרחק של לא יותר מחצי מטר מהמדרכה, הביטה במראה הימנית, ראתה שאין תנועת כלי רכב דו גלגלי מימין, החלה לפתוח את הדלת, לאט לאט, הורידה רגל ימין ואז, שמעה "בום" וראה רוכב אופניים שהתנגש בדלת הימנית קדמית ונפל לכיוון המדרכה.

הנאשמת נשאלה והשיבה כי הייתה ראות טובה ותאורת הרחוב עבדה וכן, אישרה כי הבחינה ברוכב רק בזמן התאונה.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשמת בבית המשפט:

הנאשמת נסעה ברכב, כמפורט לעיל ולפני שהחלה לרדת מהרכב, הביטה "ימינה, שמאלה ואחורה", לא ראתה אף אחד, החליטה לרדת, פתחה את הדלת לגמרי ואז, שמעה מישהו נכנס בדלת.

עוד מסרה הנאשמת, כי הייתה "כמעט בשלב של להוריד את הרגל לכביש" ואז, קרה המקרה.

הנאשמת נחקרה ואישרה כי פתחה את דלת הרכב, כאשר המתינו להתחלפות האור ברמזור.

הנאשמת נחקרה ומסרה כי הביטה דרך מראות הרכב, כך גם הנהגת ולא היה אף אחד באזור, לא הולך רגל ולא רוכב האופניים.

הנאשמת נשאלה לגבי הסתירות בגרסתה, בין הודעתה במשטרה לעדותה בבית המשפט, בכל הנוגע לאמצעי הזהירות בהם נקטה טרם פתיחת הדלת והשיבה, כי "הסתכלה עד כמה שאפשר".

הנאשמת שבה וטענה, כי הרכב היה במרחק של לא יותר מחצי מטר מהמדרכה, מרחק בו לא היה מקום לנסות ולעקוף, לשיטתה.

הנאשמת נשאלה וטענה, כי הרוכב הגיע בפתאומיות, במהירות מאוד גבוהה.

דין והכרעה

הנאשמת מואשמת בפתיחת דלת רכב, באופן שלא הבטיח את שלומם של עוברי הדרך וזאת בניגוד לתקנה 80 (א) לתקנות התעבורה הקובעת:

"לא יפתח אדם את דלתו של רכב אלא לאחר שנקט כל אמצעי הזהירות הדרושים להבטחת שלומם של עוברי הדרך"

החובה המוטלת על אדם הפותח דלת של רכב, הינה חובת זהירות סטטוטורית לנקוט בכל אמצעי הזהירות הדרושים, ביחס לכל "עוברי הדרך" לרבות, רוכבי אופניים.

דהיינו, על בית המשפט לבחון ולקבוע, אם אכן, נקטה הנאשמת בכל אמצעי הזהירות הנדרשים ולמרות זאת, ארעה

התאונה, או שהתרשלה ב אופן בו התנהגה, עובר לפתיחת הדלת.

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשמת לא נקטה בכל אמצעי הזהירות הנדרשים ולכן, נושאת באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. מעדותו של עד הראיה לתאונה, מר יונה מזרחי, עולה כי הרכב בו נסעה הנאשמת, עמד במרחק של 60-70 ס"מ מהמדרכה ולא בצמוד אליה, או במרחק של חצי מטר, כפי שטענה הנאשמת. אין ספק כי זהו מרחק המאפשר מעבר של אופניים או רכב דו גלגלי אחר והנאשמת, הייתה צריכה לתת על כך את הדעת, טרם שהחליטה לרדת מן הרכב, במהלך ההמתנה להתחלפות האור ברמזור.

2. הנאשמת לא הציגה גרסה עקבית בכל הנוגע לאמצעי הזהירות בהם נקטה, טרם ירידתה מן הרכב. בגרסה הראשונית שמסרה לשוטר שהגיע לזירת התאונה, מסרה, כמפורט לעיל, כי החליטה לרדת מן הרכב, הביטה במראת הצד, פתחה את הדלת ושמעה קול של פגיעה בדלת, בהודעתה במשטרה, בשורה 6, מסרה כי **"לפני שירדתי מהרכב ווידאתי והסתכלתי במראה הימנית..."** ואילו בעדותה בבית המשפט, טענה הנאשמת, בעמוד 8 לפרוטוקול, שורות 22-23: **"באתי לרדת מהרכב, הסתכלתי ימינה שמאלה ואחורה, לא ראיתי אף אחד..."**. כאשר נשאלה, בחקירתה הנגדית, על סתירה זו, לא נתנה הנאשמת הסבר מניח את הדעת, לגרסה המתפתחת, אותה בחרה להציג בבית המשפט ומכאן, אני קובעת כי גרסתה הראשונית, הספונטנית של הנאשמת, עליה חזרה גם במשטרה, היא הגרסה הנכונה ולפיה, הנאשמת פטרה עצמה בכך שהביטה במראת הצד בלבד, טרם שפתחה את הדלת ויצאה מן הרכב ולא נקטה בכל אמצעי הזהירות הנדרשים והאפשריים טרם שעשתה כן, כגון - מבט לאחור ולצדדים .

בעפ"ת 40093-06-15 כהן נגד מדינת ישראל, נאמר:

"אין בידי לקבל את טענת המערער, לפיה הייתה חובה להזהירו וליידעו בדבר זכויותיו כבר במהלך התשאול הראשוני בשטח, וכי משלא נעשה כן, אין לקבל את ההודאות העולות מאמרתיו. סעיף 1 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב - 2002, מגדיר חקירה כ"תשאול או גביית הודעה בקשר לעבירה, בידי שוטר" [ההדגשה אינה במקור - צ.ס.]. כעולה מראיות התביעה, אמירותיו המפלילות של המערער נאמרו מפיו עוד בטרם התגבש החשד לביצוע עבירה כלשהי...מהמקובץ עולה אפוא, כי המערער מסר את הדברים מרצונו החופשי ועוד בטרם נחשד כלל על ידי השוטרים כי ביצע עבירה כלשהי".

3. הנאשמת סתרה עצמה, גם בנוגע לשלב בו אירעה הפגיעה של הרוכב בדלת, שכן בעוד שבמשטרה, בשורה 8, מסרה: **" וכבר ממש הורדתי את רגל ימין החוצה מהרכב..."**, הרי שבבית המשפט, טענה, בעמוד 8 לפרוטוקול, שורה 24: **" הייתי כמעט בשלב של להוריד את הרגל לכביש ואז כל המקרה קרה".**

מדובר בסתירות מהותיות, שיש בהן כדי לפגוע באמינותה של הנאשמת.

4. טענת הסנגור לעניין מהירות נסיעתו של הרכב המעורב, אשר עולה גם מעדותו של עד הראיה, אין בה כדי לאיין את אחריותה של הנאשמת לגרם התאונה, שכן, לו הייתה נוקטת בכל אמצעי הזהירות הנדרשים, יכולה הייתה להבחין ברכב, על פי שדה הראיה במקום, כעולה מלוח התצלומים.

5. עוד טען הסנגור, כי לדעתו, דלת הרכב נפתחה, עוד לפני שהרכב הגיע למקום, אך טענה זו אין לה על מה לסמוך, שכן מגרסתה של הנאשמת עצמה, עולה כי פתיחת הדלת והפגיעה של הרכב בדלת, אירעו בצמידות זמנים.

6. לבסוף, אציין כי ההגנה בחרה, מטעמים השמורים עמה, שלא להביא לעדות את אמה של הנאשמת, נהגת הרכב שבנדון וזאת על אף העובדה כי הנאשמת עצמה, נסמכה שוב ושוב על פעולותיה של הנהגת, הן בהודעתה במשטרה, שם מסרה: "**וגם אמא הסתכלה**" - שורות 6-7 והן בעדותה בית המשפט, לפיה: "**גם הנהגת הסתכלה**" - עמוד 9 לפרוטוקול, שורה 4.

אין ספק, כי יש לזקוף לחובתה של הנאשמת, הימנעות מהבאת עדותה של עדה משמעותית כל כך, בפני בית המשפט.

7. בנוגע לטענת הסנגור, לפיה האחריות לגרם התאונה רובצת לפתחה של נהגת הרכב ולא הנאשמת, הרי שלא אוכל לקבלה. ייתכן בהחלט כי הנהגת התרשלה בכך שאפשרה לנאשמת לרדת מהרכב, מבלי להעמידו בצד הדרך, אך עדיין, היה על הנאשמת, כמצוות סעיף 80(א) לעיל, לנקוט באמצעי הזהירות הדרושים, טרם פתיחת הדלת וירידה מן הרכב וכפי שקבעתי לעיל, היא לא עשתה כן.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"א אדר תשע"ח, 08 מרץ 2018, במעמד הצדדים